

М.Лисенко за п'єсою І.П.Котляревського. Режисер Р.Юхименко, в головних ролях були:

Наталія Сумська – Наталка Полтавка

Наталія Наум – Терпилиха Горпина

Лесь Сердюк – Микола

Федір Панасенко – Виборний

Висновок «Наталка Полтавка» в сучасному світі

Отже, можна зробити висновок, що саме Наталка в сучасному світі, це приклад для всіх дівчат в нашому столітті. Тому, що на превеликий жаль такі щирі почуття на сьогоднішній день дуже рідко можна зустріти, так як вона не приділяла уваги до матеріального становища, не зважала на рід свого коханого та просто його чекала і вірила, що він повернеться. Такі духовні цінності, які так яскраво розкриті в п'єсі «Наталка Полтавка» І.П. Котляревського є прикладом для всіх поколінь. Показано душу української жінки та народу.

Список використаних джерел:

1. («Наукова думка» Київ 1982, ст.9)
2. («Наукова думка» Київ 1982, ст.29)
3. <https://dovidka.biz.ua/natalka-poltavka-harakteristika-natalki>
4. <https://ukrainianopera.com/opera/natalka-poltavka/>
5. <https://uk.wikipedia.org/wiki/>

Короленко К.В.,

студентка IV курсу кафедри івент-менеджменту та соціальних комунікацій ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв»;

Науковий керівник: Шуляк С.О., кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри івент-менеджменту та соціальних комунікацій ВП «Миколаївська філія Київського національного університету культури і мистецтв», м. Миколаїв, Україна

СУЧАСНІ ІНФОРМАЦІЙНІ ВІЙНИ

Інформаційна агресія стала нашим повсякденням і жодна людина не почувасе себе в безпеці в цьому відношенні.

Саме тому всі громадяни держави, а особливо ті, які перебувають на «передовій» інформаційних протистоянь (журналісти, редактори), повинні усвідомлювати можливі ризики, бути здатними протистояти інформаційним загрозам і впливам, а отже – глибоко розбиратися у витоках, причинах, методах ведення війн

такого типу. Шкідливо думати, що інформаційні війни менш руйнівні, порівняно з тими, в яких застосовуються танки чи бомбардувальники. Руйнування суспільної психології та психології особи, «перекроювання» інтелектуальних і ціннісних орієнтирів представників того чи іншого народу завдають не менше шкоди, ніж полум'я силових конфліктів, а наслідки усуваються десятиліттями, а то й сотнями років. [2]

Причини загострення інформаційних війн. Інформаційні війни супроводжують всю історію людства. Спочатку вони були релігійними та ідеологічними, причому для боротьби з носіями чужих поглядів застосовувалися всі види репресій.

Кожен з нас пов'язаний з терміном «інформаційна війна», адже як ніколи на сьогоднішній день, ми надто тісно прив'язані до цього, світом керує інформація.

Після розвитку новітніх технологій, вплив інформації на прогрес людства зріс в тисячі разів. Інформація має вплив на маси, тобто за умови вдалого маніпулювання свідомістю мас можна досягти практично будь-якої мети: знищити опонента, прибрати з дороги конкурентів чи розпалити війну.

Війна інформації на сьогодні стала одним з найнебезпечніших видів зброї. Користуватися компроматами, виливанням бруду, підкиданням неправдивої інформації, намагання за допомогою інформації ввести в оману стало для багатьох тоталітарних систем основою існування. [3]

Попри розбіжності в поглядах науковців щодо мети й завдань сучасних інформаційних воєн можемо стверджувати, що за різних обставин і в межах різних конфліктів інформаційні операції здійснюється для: 1) посилення ефективності бойових дій; 2) вирішення питань міждержавної конкуренції шляхом впливу на сфери управління, економіки, фінансів, політики країн – об'єктів агресії; 3) ослаблення, упокорення країни жертви шляхом впливу на свідомість її громадян (фактично це інформаційна окупація, яка цілком може бути передумовою для подальшого військового загарбання); останнім часом, зазначає О. Дубас, «з'явилися приклади, коли засоби масової інформації застосовувалися навіть замість збройних сил для досягнення політичних цілей, у результаті чого без єдиного пострілу зникають цілі держави та радикально змінюється політична картина світу». [2]

Якщо розібратися в суспільних процесах, то можна зрозуміти, що третя світова вже давно почалася. І що вона набагато страшніша, бо знищення відбувається завдяки інформації. І, якщо кулі і снаряди відомо звідки летять, то інформаційні бомби з'являються несподівано і в невідомому місці, і іноді відбити таку атаку взагалі неможливо. І чомусь саме інформаційним потокам маси довіряють більше. А маючи у руках таку зброю і хоч невеличке вміння впливати на аудиторію, можна завоювати світ. [3]

Сучасні інформаційні війни, форми і способи їх ведення. У цілому слід зазначити, що застосування інформаційної зброї та ефект від її дії може бути подібний до застосування зброї масового знищення.

Глобалізація медіа процесів перетворює окремі інформаційно-психологічні акції на події планетарного масштабу.

В основі будь-якої інформаційної атаки лежить базовий алгоритм інформаційного процесу web 2.0 та 3.0. Основними його етапами є: створення контенту; розміщення на певному віртуальному майданчику; поширення; моніторинг та аналіз результатів операції. [4]

Методи й засоби ведення інформаційної війни постійно змінюються, модернізуються, чим, природно, ускладнюються процеси організації безпеки в інформаційному просторі.

Є багато методів здійснення деструктивних інформаційних впливів: фізичне блокування систем зв'язку і телекомунікацій, маніпулювання, навіювання, пропаганду, диверсифікацію громадської думки, психологічний і психотропний тиск, поширення чуток. [2]

Найбільш ефективні прийомами інформаційних це: дезінформація, залякування, схематизм, глузування, вклинювання, фальшування.

З метою введення противника або цільові групи, що визначені як мішень для атаки, застосовується дезінформація – надання хибної інформації.

Для відволікання уваги від реальних цілей та намірів противника й представників цільових груп-мішеней частіш за все застосовують залякування - трансляція інформації, що має на меті порушення рівноваги та формування тривожних або панічних настроїв.

Для спрощення та прискорення сприйняття інформації її отримувачами застосовується схематизування – графічно-кількісна подача даних у доступному для представників цільової групи форматі.

Під час підготовки до ведення активних дій в оф-лайн форматі та в якості нейтралізації передбачень щодо потенційних можливостей противника використовують метод глузування – виставлення противника та його можливостей в комічному світлі.

Для посилення ефективності та атакуючого потенціалу застосовують вклинювання – використання інформаційних повідомлень противника шляхом додавання до них певної інформації і корекції повідомлення в потрібному руслі.

Фактично впродовж усього періоду інформаційної війни, яку веде Росія проти України, через брак візуальних матеріалів викривається контент з іншими подіями, що є класичним методом фальшування. [4]

До основних засобів інформаційної війни відносять: 1) приховування інформації, 2) спотворення інформації, 3) кількісне прирощення повідомлень певного типу, 4) відволікання уваги від важливого несуттєвим. Кожен із цих засобів має велику кількість варіантів застосування і використовується по-різному в межах текстових чи відео- і аудіо-повідомлень. [2]

Інформаційна війна в політичній сфері. Відзначаючи новітні тенденції у розвитку політичної комунікації, слід звернути увагу на наступні тренди. По-перше, у ХХІ столітті намітилося формування прямої залежності ступеня розвитку громадянського суспільства від щільності та відкритості соціальної комунікації: її щільність породжує можливість колективної дії, і чим щільніше інформаційне

спілкування між його учасниками, тим їх дії ефективніше, тим ефективніше громадське управління політичними процесами.

По-друге, політичній комунікації стала належати специфічна роль у забезпеченні поширення, передачі політичної інформації як між елементами політичної системи, так і між політичною системою і навколишнім середовищем. Комунікативну функцію здійснюють партії, групи інтересів, засоби масової інформації. Нерозвиненість політичної комунікації є однією з причин низького ступеня адаптації політичної системи, веде до втрати підтримки і нестабільності.

По-третє, в Україні, навіть порівняно з попереднім десятиліттям, відбулися радикальні зміни у сфері політичної комунікації. Найважливішу роль у системі політичних комунікацій почали відігравати інноваційні медіа-технології.

По-четверте, історична тенденція розвитку масової комунікації полягає у постійному збільшенні каналів поширення інформації. Причому поява кожного нового засобу масової інформації не веде до зникнення попередніх засобів комунікації. Нові ЗМІ займають свою нішу та змінюють характер і структуру інформаційно-комунікаційного простору. Політична комунікація в умовах становлення інформаційно-мережевого суспільства виступає комунікацією між образами, трансльованими за допомогою сучасних інформаційно-комунікаційних технологій. Політична комунікація набуває властивості віртуальності, симуляції, міфологізації й медіатизації. [1]

Інформаційна війна, як складова частина військових конфліктів. Гібридна війна, яку розв'язано проти України урядом РФ, ведеться одразу на декількох рівнях та напрямках, одним з яких є, безумовно, інформаційний. Інформаційні виклики гібридної війни мають суттєві відмінності порівняно з іншими її проявами. Інформаційний вплив спрямований й на власних російських громадян, щодо яких проведено «ідеологічну мобілізацію» та «інформаційне перепрограмування, котре межує із зомбуванням».

Інформаційні виклики гібридної війни є доволі різними за своєю природою і мають як локальний (короткостроковий вимір, наприклад, інформаційна окупація окремих регіонів, поширення безпрецедентних обсягів дезінформації та пропаганди, так і більш абстрактний (довгостроковий вимір, як приміром зневіра у ЗМК міжнародної громадськості. [1]

Інформаційно-психологічні операції поділяються на стратегічні, оперативні та тактичні. Такі операції передбачають використання засобів масової інформації та допоміжну діяльність у мирний і воєнний час, котра має на меті послаблення престижу і впливу образу противника у ворожих, нейтральних або союзних країнах і зміцнення свого впливу та престижу.

Кожен з названих видів діяльності може впливати на прийняття рішень політичних діячів або населення країн, обраних в якості об'єктів атакуювання. У війні з застосуванням звичайних засобів збройної боротьби інформаційно-психологічні операції можуть підвищувати бойову ефективність військ при збереженні незмінної їх чисельності. [4]

Застосування технологій гібридної війни в сучасних війнах та збройних конфліктах перетворило інформаційну сферу на ключову арену протиборства. Використання найновіших інформаційних технологій впливу на свідомість громадян спрямовано на розпалювання національної і релігійної ворожнечі, пропаганду агресивної війни, зміну конституційного ладу насильницьким шляхом або порушення суверенітету і територіальної цілісності держави. [1]

Інформаційно-психологічні операції є сьогодні невід'ємною частиною систем управління військами, політичними та економічними процесами. У зв'язку з активною віртуалізацією людства, такі конфлікти переносяться у інтернет-простір і набувають формату мережевих он-лайн протистоянь. [4]

Протягом останніх років українське суспільство напрацьовує й свої рекомендації для протидії інформаційним загрозам і сприяння інформаційній безпеці держави. [2]

Інформаційні війни, на відміну від торгово-економічних, політичних та збройних протистоянь, ніколи не закінчуються. Тому питання державної інформаційної безпеки в зазначеному контексті є завжди актуальним. [4]

Список використаних джерел:

1) Війни інформаційної епохи: міждисциплінарний дискурс: монографія/за ред. В.А. Кротюка. Харків: ФОП Федорко М. Ю., 2021. 558 с. (дата звернення 07.12.2022)

2) Гібридна війна і журналістика. Проблеми інформаційної безпеки : навчальний посібник/за заг. ред. В. О. Жадька; ред.-упор. : О. І. Харитоненко, Ю. С. Полтавець. – Київ : Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2018. – 356 с. (дата звернення 08.12.2022)

3) Інформаційні війна – зброя масового знищення! URL: <https://www.pravda.com.ua/rus/articles/2006/04/20/4399050/> (дата звернення 08.12.2022)

4) Сучасні інформаційні війни в мережевому он-лайн просторі [Текст]: навчальний посібник/О.В. Курбан. – Київ: ВІКНУ, 2016. - 286 с. (дата звернення 09.12.2022)